

Protokół nr 61/2023
posiedzenia Komisji Skarg, Wniosków i Petycji
Rady Miejskiej Wrocławia
z dnia 20 listopada 2023 roku
od godziny 12.00

BRM-DPP.0012.12.11.2023

Dnia 20 listopada 2023 r. od godziny 12.00 odbyło się posiedzenie Komisji Skarg, Wniosków i Petycji Rady Miejskiej Wrocławia.

Na ogólną liczbę 6 członków Komisji, wszyscy obecni.

Lista radnych, którzy wzięli udział w posiedzeniu stanowi załącznik nr 1 do niniejszego protokołu.

Lista osób uczestniczących w posiedzeniu stanowi załącznik nr 2 do niniejszego protokołu.

Porządek obrad:

I. Przyjęcie porządku obrad

II. Rozpatrzenie skarg:

1. skargi na Komendanta Straży Miejskiej Wrocławia - druk nr 2060/23,

2. skargi na Dyrektora Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta we Wrocławiu - druk nr 2054/23

3. skargi na Dyrektora Zarządu Zasobu Komunalnego - druk nr 2055/23,

4. skargi na Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wrocławiu - druk nr 2059/23,

5. skargi na Dyrektora Liceum Ogólnokształcącego nr IV we Wrocławiu - druk nr 2056/23.

III. Rozpatrzenie wniosku o uznanie drzewa za pomnik przyrody - druk nr 2057/23

IV. Rozpatrzenie petycji w sprawie zaprzestania stosowania Lex Developer we Wrocławiu - druk nr 2058/23

V. Przyjęcie protokołu z poprzedniego posiedzenia

VIII .Wolne wnioski

Ad I. Przewodniczący Komisji otworzył posiedzenie i stwierdził kworum niezbędne do podejmowania prawomocnych decyzji.

Komisja bez uwag przyjęła porządek posiedzenia.

Ad II. Komisja rozpatrzyła poniższe skargi:

1. skargę na Komendanta Straży Miejskiej Wrocławia - druk nr 2060/23

Pismem z dnia 13 października 2023 r (...) * (dalej: „Skarżący”) złożył skargę na działalność Straży Miejskiej Wrocławia (dalej: „SM”), zarzucając zaniedbanie i nienależyte wykonywanie zadań przez jej pracownika, polegające na błędnym poinformowaniu Skarżącego oraz Policji prowadzącej dochodzenie w przedmiocie kradzieży samochodu marki (...) * będącego własnością Skarżącego, że pojazd nie figuruje w rejestrze pojazdów zabezpieczonych przez Straż Miejską. Błędna informacja wynikała z zaniedbania funkcjonariuszy SM, którzy jak się okazało, do rejestru pojazdów zabezpieczonych wpisali błędny nr rejestracyjny samochodu Skarżącego. Wskutek powyższego Skarżący będąc przekonany, iż pojazd został skradziony zawiadomił policję o kradzieży pojazdu. Podjęte przez policję postępowanie zostało umorzone po trzech miesiącach, a jego konsekwencją było wyrejestrowanie przez Skarżącego pojazdu.

Istotne jest to, że dnia 18 listopada 2022r., prowadząc czynności sprawdzające funkcjonariusz Policji telefonicznie uzyskał od Straży Miejskiej informację, że pojazd nie figuruje w rejestrze pojazdów zabezpieczonych przez Straż Miejską, na którą to okoliczność sporządzona została notatka służbowa. W tych okolicznościach obciążenie Skarżącego opłatą za parking w kwocie (...) * nie znajduje podstawy prawnej. Zdaniem Skarżącego, gdyby został poinformowany o usunięciu pojazdu i przechowywaniu go na parkingu, koszty jego przetrzymywania tam byłyby nieznaczne.

Ustosunkowując się do zarzutów skargi wyjaśnienia w sprawie złożył Komendant Straży Miejskiej Wrocławia (dalej: Komendant) pismem z dnia 3 listopada 2023r.

Ustalony na podstawie akt sprawy stan faktyczny wskazuje, iż należący do Skarżącego samochód marki (...) został usunięty z drogi w dniu 14 listopada 2022 r. o godz. 11:05 na podstawie art. 130a ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym (dalej: pord) - strażnik miejski wydaje dyspozycję usunięcia pojazdu z drogi w sytuacjach, o których mowa w art. 130a ust. 1 pkt 1, 4 i 5 pord.

Zgodnie z art. 130a ust. 1 pkt 1 pord, pojazd jest usuwany z drogi na koszt właściciela w przypadku pozostawienia go w miejscu, gdzie jest to zabronione i utrudnia ruch. Przyczyną usunięcia samochodu był postój na drodze dla pieszych (chodniku) przy ul. (...) z naruszeniem warunków dopuszczalności zatrzymania i postoju wynikających z art. 47 ust. 2 pord – nie pozostawił 1,5 metra szerokości chodnika dla pieszych i utrudniał im ruch.

Na zasadzie § 3 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 22 czerwca 2011r. w sprawie usuwania pojazdów, których używanie może zagrażać bezpieczeństwu lub porządkowi ruchu drogowego albo utrudniających prowadzenie akcji ratowniczej (zwane dalej Rozporządzeniem) podmiot, który wydał dyspozycję, po usunięciu pojazdu powiadamia o tym niezwłocznie właściciela pojazdu. Powiadomienie to powinno mieć formę pisemną; przepisy ustawy Kodeks postępowania administracyjnego o doręczeniach stosuje się odpowiednio - § 3 ust. 2 Rozporządzenia.

W dniu 17 listopada 2022 r., po dokonaniu stosownych ustaleń w Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców (CEPiK), zostało sporządzone wymagane pisemne powiadomienie właściciela pojazdu, Skarżącego, o usunięciu samochodu na parking strzeżony. Powiadomienie zostało nadane w dniu następnym, tj. 18 listopada 2022r., przesyłką rejestrowaną (poleconą), za pośrednictwem operatora pocztowego Poczta Polska, na adres jaki znajdował się w CEPiK.

Nadana przesyłka była dwukrotnie awizowana i wobec niepodjęcia jej przez Skarżącego, została zwrócona SM z adnotacją „Zwrot nie podjęto w terminie”.

Ponieważ Rozporządzenie wskazuje, że do powiadomienia o usunięciu pojazdu stosuje się przepisy ustawy Kodeks postępowania administracyjnego o doręczeniach, zdaniem Komendanta, to na podstawie art. 44 § 4 tegoż kodeksu powiadomienie uważa się za dokonane, a tym samym Straż Miejska Wrocławia dopełniła wynikającego z przepisów prawa obowiązku niezwłocznego powiadomienia właściciela o usunięciu pojazdu.

Podczas rozmowy telefonicznej w dniu 7 stycznia 2023 r. Skarżący podkreślił, iż otrzymał awizo przesyłki nadanej w dniu 18 listopada 2022r. i nie podjął tej przesyłki. Zastanawiał się przy tym, czy nie zaszła jakaś pomyłka i czy jego samochód nie znajduje się jednak na parkingu strzeżonym, po czym dodał cyt. *„to jest dziwne, żebym dostał list polecony nagle ze Straży Miejskiej tylko z tego powodu, że ja dzwoniłem, żeby się dowiedzieć, czy nie ma auta na parkingu”*.

Dzwoniąc ponownie poprosił funkcjonariusza o ustalenie, co zawierała przesyłka nadana w dniu 18 listopada 2022 r., przy czym tę kwestię zakończył słowami cyt. *„bo to wydaje się dziwne, bo to się terminowo pokrywa z tą kradzieżą”*.

Policjantka prowadząca postępowanie przygotowawcze na okoliczność zgłoszonej przez Skarżącego kradzieży pojazdu nie zwracała się do SM z zapytaniem o jego usunięcie. Zapytanie takie skierowała telefonicznie do Dyżurnego Komendy Miejskiej Policji w dniu 18 listopada 2022 r.

Zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia podmiot, który wydał dyspozycję, po usunięciu pojazdu powiadamia o tym niezwłocznie właściwego dla miejsca zdarzenia komendanta powiatowego (miejskiego, rejonowego) Policji, ze wskazaniem parkingu strzeżonego, na którym umieszczono pojazd, przesyłając mu kopię dyspozycji. We Wrocławiu jest to Komendant Miejski Policji. Komendant w wyjaśnieniach podkreślił, iż prawodawca przewidział dla tej czynności formę wymagającą przesłania kopii dyspozycji. Powiadomienie odbywa się

wobec tego jednocześnie z przesłaniem kopii dyspozycji. Komendant podkreślił, iż – gdy rzecz idzie o kopię - nie jest to skan dyspozycji, jej zdjęcie, czy odwzorowanie poprzez nadanie faksem. Kopii nie stanowi również kserokopia oryginału. Kopią jest jedynie dokument wytworzony zgodnie z przepisami Rozporządzenia: *„Dyspozycję usunięcia sporządza się w trzech egzemplarzach; egzemplarze 1 i 2 są wykonane na papierze samokopiującym, z wyłączeniem dyspozycji wygenerowanej przy wykorzystaniu systemu teleinformatycznego”* – jak wskazano w załączniku nr 1 do Rozporządzenia. Oryginał przekazywany jest uprawnionej jednostce prowadzącej parking strzeżony, jedna kopia wykonana na papierze samokopiującym pozostaje w posiadaniu podmiotu wydającego dyspozycję (tu: Straż Miejska Wrocławia), druga kopia wykonana na papierze samokopiującym przesyłana jest Policji.

Straż Miejska Wrocławia pismem z dnia 25 listopada 2022r. przesłała kopię usunięcia pojazdu marki (...), powiadamiając tym samym Policję o usunięciu pojazdu. Zdaniem Komendanta, to rolą Policji było wprowadzenie tego numeru rejestracyjnego do własnych rejestrów, chociażby w tym celu, by dokonać sprawdzenia, czy pojazd nie figuruje jako utracony.

W ocenie Komendanta, Straż Miejska Wrocławia nie może ponosić odpowiedzialności za fakt ograniczenia się organu do wykonania jednej czynności polegającej na wykonaniu połączenia telefonicznego do dyżurnego KMP i sporządzenia na tę okoliczność notatki służbowej. Postanowienie o umorzeniu dochodzenia wydane zostało w blisko miesiąc po powiadomieniu Policji przez Straż Miejską Wrocławia o usunięciu pojazdu.

Komendant przyznał, iż w rejestrze stosowanym w Straży Miejskiej Wrocławia do użytku wewnętrznego, na skutek omyłki pisarskiej, doszło do błędnego wpisania jednej z liter numeru rejestracyjnego, co uniemożliwiło wyszukanie pojazdu po podaniu numeru rej. (...)* Podkreślił przy tym, że jest to jednak program używany do celów służbowych wewnątrz organizacji, a jego prowadzenie nie jest wy-

maganie przepisami prawa. Zwrócił też uwagę na to, że prawodawca przewidział możliwość zaistnienia omyłek, stąd nakazał, by powiadomienie tak właściciela, jak i Policji, przybrało formę pisemną.

Mając na uwadze powyższe Komisja w wyniku **głosowania** (za – 6 radnych, przeciw – 0 radny, wstrzymał się – 0 radnych) jednogłośnie **postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wniosku.**

2. Komisja rozpatrzyła skargę na Dyrektora Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta we Wrocławiu - druk nr 2054/23
Zreferował: Zastępca Dyrektora Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta,

Pismem z dnia 3 października 2023r. (...)*) (dalej: „Skarżący”), złożył skargę na Dyrektora Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta (dalej: „Dyrektor”) oraz wezwał do zaprzestania łamania prawa przez Zarząd Dróg i Utrzymania Miasta (dalej: „ZDiUM”).

Uzasadniając skargę opisał sytuację, w której zdaniem Skarżącego w sposób nieprzepisowy ZDiUM (kontroler) nałożył na niego opłatę za rzekomy postój samochodu w strefie płatnego parkowania w dniu 4 czerwca 2021r. bez opłaty, z uwagi na brak dowodów, iż auto przebywało tam poza godzinami opłaconego postoju, lub o wskazanie nie budzących wątpliwości dowodów na postój w tym miejscu auta poza godzinami opłaconymi za postój. Wezwał także do dostarczenia mu oryginałów zdjęć z metadanymi w formie elektronicznej, poinformowania o tym fakcie użytkownika pojazdu i obniżenie opłaty do 100 zł, jeśli zostanie opłacona w terminie 7 dni.

Skarżący zarzucił także Dyrektorowi naruszenie art. 232 kpa, polegający na tym, że skargę z dnia 25 sierpnia 2023r. na działania ZDiUM rozpatrzył osobiście, co czyni zasadnym zarzut rozstrzygania we własnej sprawie. Stanowczo zaprzeczył jakoby odmówił przyjęcia opłaty twierdząc, iż sytuacja taka nie miała miejsca. Zarzucił przy okazji naruszeni przepisów uchwały RMW o nr XXVI/712/20 z 17

września 2020r. (par. 14 ust. 7), zgodnie z którym obowiązkiem kontrolera jest zawiadomienie kierującego pojazdem samochodowym o ustaleniu faktu nieuiszczenia opłaty za postój, przez umieszczenie zawiadomienia na przedniej szybie pojazdu samochodowego pod wycieraczką, czego nie uczyniono. Skarżący podnosi, iż innej formy powiadomienia przepisy nie przewidują, a poinformowanie go o tym fakcie przez ZDiUM ponad rok od zdarzenia uniemożliwia Skarżącemu skorzystanie z możliwości uiszczenia opłaty dodatkowej pomniejszonej o połowę, o ile ta zostanie uregulowana w terminie 7 dni od jej nałożenia.

W ocenie Skarżącego jedynym dowodem na okoliczność parkowania poza godzinami opłaconymi są oryginalne zdjęcia fotograficzne z metadanymi, których zdaniem Skarżącego ZDiUM nie posiada. Skarżący uważa, że fakt nie pozostawienia powiadomienia za przednią wycieraczką samochodu czyni interwencję wadliwą, a nałożona opłatę nielegalną.

Nadmienił przy okazji, iż dnia 3 października 2023r. w siedzibie ZDiUM odmówiono mu udostępnienia metadanych zdjęcia oznajmiając, iż takowych ZDiUM nie posiada.

Odpowiedzi na skargę udzielił pismem z dnia 25 października 2023 r. Dyrektor ZDiUM (dalej; Dyrektor).

Wyjaśnił, iż Skarżący wskazuje, że jego skarga z dnia 25 sierpnia 2023 r. skierowana do Prezydenta Miasta Wrocławia na działanie ZDiUM we Wrocławiu została rozpatrzona nieprawidłowo, bowiem ZDiUM rozpatrywał skargę w swojej sprawie, co w ocenie Skarżącego jest złamaniem art. 232 Ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (j.t. Dz. U. 2023.775). W ocenie Dyrektora, skarga z dnia 25. Sierpnia 2023 r. została rozpatrzona prawidłowo, albowiem została ona zakwalifikowana przez Wydział Spraw Obywatelskich Urzędu Miejskiego Wrocławia jako skarga w sprawie nałożenia nieuprawnionej zdaniem Skarżącego opłaty dodatkowej, za rzekomy postój samochodu w strefie płatnego parkowania w dniu 4 czerwca 2021 r. .

Skarżący twierdzi, że nieprawdą jest, iż kierujący pojazdem odmówił przyjęcia zawiadomienia nr (...), jak i, ani kierujący ani nikt z jego otoczenia nie miał kontaktu z kontrolerem. Dodatkowo Skarżący przywołuje przepisy § 14 ust.7 Uchwały nr XXVI/712/20 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 17 września 2020 r. o treści „Służby kontroli zawiadamiają kierującego pojazdem samochodowym o ustaleniu faktu nieuiszczenia opłaty za postój, przez umieszczenie zawiadomienia na przedniej szybie pojazdu samochodowego pod wycieraczką.”

Odmienne stanowisko w tej kwestii wyraził Dyrektor, który oznajmił, iż w ZDiUM znajduje się raport pisemny sporządzony przez kontrolera parkingowego z kontroli przeprowadzonej w dniu 4 czerwca 2021 r., w którym znajduje się adnotacja „Zawiadomienie (...) odmowa przyjęcia zawiadomienia”. Dyrektor zaznaczył, że obowiązek uiszczenia opłaty dodatkowej powstaje z mocy samego prawa. Takie stanowisko znajduje oparcie w wyroku Trybunału Konstytucyjnego sygn. akt P 6/02 z dnia 10 października 2002 r. Obowiązek ten istnieje od chwili zatrzymania samochodu na parkingu i niewniesienia opłaty za postój. Sporządzane przez kontrolera w razie stwierdzenia nieuiszczenia opłaty za postój zawiadomienie dokumentuje jedynie fakt nieuiszczenia opłaty, a zarazem informuje użytkownika pojazdu o powstałym obowiązku dokonania opłaty, lecz nie nakłada tego obowiązku, gdyż obowiązek ten powstaje z mocy prawa.

Jak podkreślił Dyrektor, zawiadomienia o ustaleniu faktu nieuiszczenia opłaty za postój, wystawiane są w trakcie kontroli za pomocą dedykowanych urządzeń kontrolnych, których czas jest zsynchronizowany z czasem w parkomacie. Powyższe jednoznacznie przesądza, iż opłata za postój wniesiona została przez Skarżącego już po przeprowadzonej kontroli. Jak wynika z dowodów będących w posiadaniu ZDiUM, zawiadomienie numer KBU 4009065 zostało wystawione o godz. 17:26, natomiast opłata za postój pojazdu o numerze rejestracyjnym (...) została wniesiona o godz. 17:42.

Odpowiadając na zarzut Skarżącego, że intencją Rady Miejskiej Wrocławia było, aby kierujący pojazdem o fakcie dokonania kontroli był

informowany natychmiastowo poprzez umieszczenie zawiadomienia na przedniej szybie pojazdu samochodowego pod wycieraczką, Dyrektor zaznaczył, że doręczenie informacji o nieuiszczeniu opłaty za postój pojazdu zajmującego płatne miejsce postojowe nie wymaga doręczenia przewidzianego przepisami K.P.A. Odnosząc się bardziej szczegółowo do kwestii sposobu doręczania zawiadomień, tj. zwyczajowego umieszczania zawiadomienia za wycieraczkami pojazdu, podniósł, że jakkolwiek taki sposób informowania nie gwarantuje rzeczywiście żadnej pewności, iż korzystający z pojazdu ją otrzyma, to jednak żaden przepis prawa nie nakazuje doręczenia takiej informacji „za potwierdzeniem odbioru” lub „do rąk własnych” (por. II SA/Sz 1206/07- Wyrok WSA w Szczecinie).

Wobec powyższego zdaniem Dyrektora nie można stwierdzić, że obowiązek zapłaty opłaty dodatkowej za niewniesienie opłaty za postój pojazdu nie istnieje z uwagi na niewłaściwy sposób doręczenia zawiadomień o nieuiszczeniu opłaty za postój w strefie płatnego parkowania. Postępowanie takie jest usankcjonowane licznymi wyrokami sądowymi na przykład wyrokiem NSA w Warszawie z dnia 12 czerwca 2007 r. sygn. akt I OKS 209/07. Zatem, jak zauważył Dyrektor sam fakt postoju bez uiszczenia opłaty za postój w dniu 4 czerwca 2021 r. na ul. Lelewela we Wrocławiu pojazdu spowodował z mocy prawa obowiązek uiszczenia opłaty dodatkowej.

Ustosunkowując się do zarzutu Skarżącego, że ZDiUM przekazując we wcześniejszej korespondencji informację dotyczącą opłat wniesionych za postój pojazdu o numerze rejestracyjnym (...) od dnia 1 października 2017 r. popełnił błąd, co może w jego ocenie wpływać na prawidłowość przeprowadzonej kontroli, Dyrektor wskazał, iż w dniu 31 stycznia br. pracownik sekretariatu wysyłając za pośrednictwem poczty e-mail odpowiedź na pismo Skarżącego w sprawie zawiadomienia nr KBU 4009065 przez pomyłkę załączył dwa z trzech dokumentów załączonych do pisma. Brakujący załącznik został doślany Skarżącemu w dniu 4 sierpnia 2023r. wraz z odpowiedzią na kolejne pismo w sprawie przedmiotowego zawiadomienia.

Dyrektor zaprzeczył ponadto zarzutowi jakoby dokumentacja fotograficzna która według Skarżącego stanowi główny dokument w sprawie wystawienia zawiadomienia nr (...) w dniu 4 czerwca 2021 r. na ul. Lelewela we Wrocławiu mogła być zmanipulowana i nie mogą stanowić dowodu.

Wyjaśnił, że sporządzona podczas kontroli dokumentacja fotograficzna stanowi wyłącznie materiał pomocniczy służący weryfikacji sposobu przeprowadzenia kontroli. Sporządzanie i przechowywanie dokumentacji fotograficznej nie jest wymagane żadnym przepisem prawa. Jedynym dokumentem potwierdzającym nieuiszczenie opłaty za postój jest wystawione przez kontrolera zawiadomienie o ustaleniu faktu nieuiszczenia opłaty za postój.

Wyjaśnienia wymaga również proces przechowywania sporządzonej w celach pomocniczych dokumentacji fotograficznej. Dokumentacja fotograficzna sporządzona w trakcie kontroli za pomocą urządzenia kontrolerskiego przechowywana jest na zasobach sieciowych ZDiUM. Podczas zgrywania z urządzeń kontrolerskich zmieniają się właściwości każdego zdjęcia, ponieważ zmieniany jest jego rozmiar, ze względu na ich ogromne ilości oraz ograniczone możliwości przechowywania tych danych na zasobach sieciowych. Zarząd Dróg i Utrzymania Miasta we Wrocławiu jako budżetowa jednostka sektora finansów publicznych pokrywa swoje wydatki z budżetu miasta i zobowiązany jest do racjonalnego gospodarowania środkami publicznymi, co sprawia, że ze względu na fakt, iż zdjęcia te nie są dowodem wymaganym przepisem prawa tut. Zarząd nie jest zobowiązany do ich przechowywania w pierwotnym formacie. Przechowywanie zdjęć w pierwotnym formacie wiązałoby się z dodatkowymi wydatkami na zakup oraz utrzymanie przestrzeni dyskowej, co byłoby nieracjonalnym wydatkiem ekonomicznym.

Odnosząc się do formy dokumentacji fotograficznej przekazanej Skarżącemu Dyrektor wskazał, iż na jednym ze zdjęć sporządzonym podczas przeprowadzonej kontroli widnieje wizerunek dwóch przechodniów. Ze względu na przepisy RODO, zdjęcia przesłane Skarżącemu, z uwagi na wizerunek przypadkowych osób znajdujących się

w pobliżu pojazdu w chwili wykonania fotografii, również wymagały stosownej obróbki. Zauważył ponadto, że w dniu 3 października 2023 r. podczas osobistej wizyty Skarżącego w ZDiUM, pracownik pełniący dyżur w Biurze Obsługi Interesanta na miejscu udostępnił do wglądu zdjęcia z kontroli pojazdu, do których posiadał dostęp, a które zawierają dane, tj. datę oraz godzinę kontroli, o czym Skarżący wspomina w swojej skardze.

Komisja wskazała, że brak pozostawienia odpowiedniej informacji za wycieraczką samochodu nie wpływa na legalność nałożonej opłaty.

Mając na uwadze powyższe Komisja w wyniku **głosowania jednogłośnie** (za –6 radnych, przeciw – 0 radny, wstrzymało się – 0 radnych) **postanowiła wnioskować o nieuwzględnieniu przedmiotowej skargi**

3. Komisja rozpatrzyła skargę na Dyrektora Zarządu Zasobu Komunalnego - druk nr 2055/23

Zreferował: Dyrektor Zarządu Zasobu Komunalnego.

W dniu 3 października 2023 r. (...) * (dalej: „Skarżący”), złożył wniosek do SKO o pomoc w uzyskaniu od Zarządu Zasobu Komunalnego we Wrocławiu (dalej: ZZK) odpowiedzi, że saldo Skarżącego na dzień 3 października 2023r. wynikające z tytułu dzierżawy ogródka przydomowego we Wrocławiu, przy ul (...) jest w pełni uregulowane.

Powodem prośby było otrzymanie przez Skarżącego od ZZK wezwania do zapłaty zaległości w w/w zakresie. Wyjaśnił, iż wezwanie dotyczy okresu 2006-2009r. i wynosi (...). Skarżący podniósł, iż było to 1-sze wezwane i nigdy wcześniej takich nie otrzymywał. O zaległościach też nie był informowany.

W lipcu br. skierował do ZZK maila, w którym informował, że żadnych zaległości nie ma, jednak nie otrzymał na niego odpowiedzi.

We wrześniu br. ponownie Skarżący wystąpił do ZZK drogą mailową o wyjaśnienia w sprawie, przekazując dodatkowo scany dokumentów. Nie otrzymał jednak żadnej odpowiedzi.

W ocenie Skarżącego sytuacja ta pokazuje, że zasady współpracy między urzędem a obywatelem łamie reguły, którymi urząd winien się kierować. Brak bowiem było bieżącej informacji o należnościach przeterminowanych, bezpodstawnie też naliczano noty odsetkowe, a następnie prowadzono windykację. Zdaniem w/w ZZK naruszyło przepisu kpa w zakresie terminów w komunikacji z obywatelem, a samo roszczenie, o ile miałoby miejsce jest już przedawnione.

Działania ZZK Skarżący ocenia jako marnowanie czasu pracy urzędników, angażowanie znacznych zasobów, które są nieadekwatne do wagi sprawy oraz nie przestrzegania przepisów prawa.

Podniesione przez Skarżącego zarzuty w istocie sprowadzały się do nienależytego wykonywania zadań przez ZZK oraz naruszenia interesów Skarżącego w związku z brakiem bieżącego informowania o powstaniu zaległości czynszowych oraz dochodzenia roszczeń już przedawnionych wraz z odsetkami.

Stanowisko w sprawie wniosku, pismem z dnia 13 listopada 2023r., zajął Dyrektor ZZK. Oznajmił w nim, iż Skarżący jest dzierżawcą ogródka przydomowego przy ul. (...)*. Zgodnie z zapisami umowy dzierżawy z dnia 1 września 1991r. Skarżący zobowiązany jest do corocznego dokonywania opłat za dzierżawę do dnia 31 października każdego roku. Zawiadomienia o obowiązujących opłatach w danym roku są wysyłane wraz z kwotą i numerem rachunku bankowego, na który winna być dokonywana opłata. W dniach 25 lipca 2023r. oraz 4 września 2023r. Skarżący wystosował do ZZK e-maile, w których kwestionował zadłużenie z otrzymanego wezwania do zapłaty z dnia 26 czerwca 2023r. Wezwanie to zostało przygotowane w systemie „masowym” na kwotę (...) zł zaległej należności głównej oraz na kwotę (...) zaległych odsetek, wg stanu na dzień 1 lipca 2023r.

Skarżący zwrócił się z prośbą o sprawdzenie jego wpłat dokonanych za lata 2006-2009 oraz za lata 2020-2022. Dołączył również potwierdzenia wpłat za rok 2006, 2007 i 2008.

Dokonana szczegółowa analiza dokumentacji archiwalnej przekazanej przez poprzedniego zarządcę po zakończeniu zarządzania mieniem gminnym oraz posiadanej dokumentacji finansowej (w tym m.in. analiza rachunków bankowych wraz z danymi zapisanymi na kontach księgowych), a także dołączonych przez Skarżącego potwierdzeń wpłat umożliwiła zidentyfikowanie i zaksięgowanie brakującej wpłaty w wysokości (...) zł za rok 2007, w wysokości (...) za rok 2010 oraz należności za dzierżawę ogródka w wysokości (...)zł za rok 2010.

Dyrektor wyjaśnił, iż w związku z powyższym dokonano ponownego przeliczenia zaległości dot. opłat za dzierżawę przedmiotowego ogródka oraz skorygowano wysokość należnych odsetek. Na rachunku bankowym Gminy Wrocław przeznaczonym do gromadzenia wpłat z tytułu dzierżawy ogródka przydomowego nie odnotowano natomiast wpłat Skarżącego za rok 2004 w kwocie (...), za rok 2012 w kwocie (...) zł oraz za rok 2020 w kwocie (...) zł. W piśmie z dnia 31 października 2023r. poproszono Skarżącego o przekazanie potwierdzeń dokonania trzech brakujących opłat, których nie odnaleziono przy sprawdzaniu rachunków bankowych.

Do roku 2013 wpłaty dokonywane przez Skarżącego nie zawsze wskazywały okresu jakiego dana opłata dotyczy. Natomiast w latach 2014 - 2019 tytuł opłaty był ciągle taki sam – „(...) *DZIERŻAWA TERENU – OGRÓDEK PRZYDOMOWY – OPŁATA ZA ROK 2014 (...)*”. Od roku 2021 ponownie w tytule opłaty brak jest wskazania, za który rok wpłacający dokonuje wpłaty. Wszystkie wpłaty uiszczane przez Skarżącego w danym roku zostały zaliczone na poczet należności za ten rok.

Szczegółowe wyjaśnienie powstałych zaległości, po uwzględnieniu zidentyfikowanych wpłat zostało do Skarżącego wysłane pismem z dnia 31 października 2023 r. Z uwagi na złożony charakter sprawy, konieczność odszukania i przeanalizowania archiwalnych dokumen-

tów od roku 2004, czas udzielenia odpowiedzi wydłużył się, za co Skarżący został pisemnie przeproszony.

Dyrektor nadmienił przy okazji, iż Skarżący kontaktował się w dniu 25.07.2023r. również telefonicznie z pracownikami Działu Księgowego Najemców ZZK w sprawie zadłużenia. Jednak podczas rozmowy telefonicznej nie było możliwości doprecyzowania i wyjaśnienia szczegółowo wszystkich aspektów z uwagi na konieczność analizy archiwalnej dokumentacji. Udzielona wtedy informacja była jedynie poglądowo - „wstępna”.

Dyrektor oświadczył iż Skarżący wcześniej nie kierował do ZZK zapytań w sprawie stanu swoich płatności za dzierżawę ogródka. Wysłane wezwanie do zapłaty było jedynym w sprawie i jako element standardowo stosowany w polubownym postępowaniu windykacyjnym, stanowiło wyłącznie „monit” należności za dzierżawę ogródka przydomowego. Zarząd Zasobu Komunalnego jako jednostka budżetowa Gminy Wrocław prowadzi gospodarkę finansową zarówno według ustawy o rachunkowości jak również według zasad określonych w ustawie o finansach publicznych.

Przedawnione roszczenie nie wygasa, lecz zmienia się w tzw. zobowiązanie niezupełne (naturalne), którego cechą jest niemożność jego przymusowej realizacji. Niemniej jednak przedawnione roszczenie (zobowiązanie) nadal istnieje, z czym wiążą się określone konsekwencje i skutki prawne dla dłużnika. Tym samym nieuregulowane należności są nadal wymagalne, a obowiązek ich zapłaty obciąża dłużnika.

Ustosunkowując się do zarzutów naruszenia przez ZZK przepisów kpa, Dyrektor wskazał, że zgodnie z art. 1-2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego wymieniony akt prawny normuje przede wszystkim postępowanie przed organami administracji publicznej w należących do właściwości tych organów sprawach indywidualnych rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych albo załatwianych milcząco, a także postępowanie w sprawie skarg i wniosków przed organami państwowymi, organami jednostek samorządu terytorialnego oraz przed organami organizacji

społecznych. W sprawie dotyczącej stosunku najmu gminnego mieszkania (w tym dzierżawy ogródka przydomowego) Gmina Wrocław oraz realizujące jej zadania jednostki organizacyjne czyli Zarząd Zasobu Komunalnego, działają w oparciu o powszechnie obowiązujące normy prawa cywilnego i nie są obowiązane do stosowania K.p.a. Zatem zarzut postawiony przez Skarżącego odnośnie nieudzielenia odpowiedzi zgodnie z przepisami K.p.a. jest zdaniem Dyrektora bezpodstawny.

Odnosząc się do zarzutu nienależytego wykonywania zadań Dyrektor wyjaśnił, że pracownicy ZZK zajmujący się rozliczaniem (ewidencjonowaniem) należności najemców, użytkowników, dzierżawców wobec Gminy Wrocław wykazali się zaangażowaniem i dołożyli wszelkich starań aby przesłane do Skarżącego wyjaśnienia odnośnie powstałych zaległości w opłatach za dzierżawę ogródka były rzetelnie sprawdzone i przedstawiały stan faktyczny na wskazany dzień.

Komisja wskazała, iż zakres przedmiotowy i podmiotowy zastosowania ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U.2023.775; dalej: Kodeks) wskazany został w art.

1. Zgodnie z nim Kodeks postępowania administracyjnego normuje:

- 1) postępowanie przed organami administracji publicznej w należących do właściwości tych organów sprawach indywidualnych rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych albo załatwianych milcząco;
- 2) postępowanie przed innymi organami państwowymi oraz przed innymi podmiotami, gdy są one powołane z mocy prawa lub na podstawie porozumień do załatwiania spraw określonych w pkt 1;
- 3) postępowanie w sprawach rozstrzygania sporów o właściwość między organami jednostek samorządu terytorialnego i organami administracji rządowej oraz między organami i podmiotami, o których mowa w pkt 2;
- 4) postępowanie w sprawach wydawania zaświadczeń;
- 5) nakładanie lub wymierzanie administracyjnych kar pieniężnych lub udzielanie ulg w ich wykonaniu;
- 6) tryb europejskiej współpracy administracyjnej.

Tak określony zakres nie pozwala stosować przepisów Kodeksu w relacji między Skarżącym a ZZK w zakresie podniesionych zarzutów. Oznacza to, że zarzut naruszenia przez ZZK Kodeksu, w zakresie dotrzymywania terminów załatwiania spraw jest bezzasadny.

Analiza przedłożonej z ZZK kartoteki finansowej Skarżącego dotyczącej opłat za dzierżawiony ogród wskazuje, iż zadłużenie istnieje w wysokości określonej w wezwaniu do zapłaty, co czyni zarzut Skarżącego w tym zakresie bezzasadnym.

W warunkach istniejącego zadłużenia, nie tylko prawem ale i obowiązkiem urzędnika jest dochodzenie roszczeń o zapłatę zaległego czynszu dzierżawnego, stanowiącego dochód Gminy Wrocław.

Stosownie do art. 117 § 2 Kodeksu cywilnego, Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Samo roszczenie (zadłużenie) jednak nie wygasa.

Zgodzić się więc należy z Dyrektorem, iż przedawnione roszczenie nie wygasa, lecz zmienia się w tzw. zobowiązanie niezupełne (naturalne), którego cechą jest niemożność jego przymusowej realizacji. Niemniej jednak przedawnione roszczenie (zobowiązanie) nadal istnieje, z czym wiążą się określone konsekwencje i skutki prawne dla dłużnika. Tym samym nieuregulowane należności są nadal wymagalne, a obowiązek ich zapłaty obciąża dłużnika.

Mając na uwadze powyższe Komisja w wyniku **głosowania jednogłośnie** (za – 6 radnych, przeciw – 0 radny, wstrzymało się – 0 radnych) **postanowiła wnioskować o nieuwzględnieniu przedmiotowej skargi.**

4. Komisja rozpatrzyła skargę w sprawie rozpatrzenia skargi na Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wrocławiu - druk nr 2059/23

Zreferował: Dyrektor MOPS

Dnia 25 października 2023r. wpłynęła skarga (...)*) (dalej: „Skarżący”) na Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wrocławiu (dalej: Dyrektor; „MOPS”).

Uzasadniając skargę Skarżący zarzucił Dyrektorowi, iż ten nie chce zmienić pracownika socjalnego na innego. Wskazał przy tym, że dotychczasowy pracownik socjalny przekraczał swe uprawnienia i działał na szkodę Skarżącego

Odpowiedzi na zarzuty Skarżącego udzielił pismem z dnia 3 listopada br. Dyrektor Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wrocławiu (dalej: „Dyrektor”).

Wyjaśnił, iż zarzuty, które Skarżący sformułował wobec Dyrektora MOPS, nie mają żadnego merytorycznego uzasadnienia i są chybione.

Komisja zauważyła, iż zarzuty skargi mają charakter ogólny i abstrakcyjny. Skarżący bowiem nie wskazał przykładów zachowań pracownika socjalnego, które by uzasadniały tezy o wadliwości jego pracy. Okoliczność powyższa uniemożliwia ocenę zarzutów skargi, a tym bardziej uznanie ich za zasadne.

Mając na uwadze wyjaśnienia Dyrektora oraz analizę eksperta Komisja w wyniku **głosowania jednogłośnie** (za – 6 radnych, przeciw – 0 radny, wstrzymało się – 0 radnych) **postanowiła wnioskować o nieuwzględnieniu przedmiotowej skargi.**

5. Komisja rozpatrzyła skargę na Dyrektora Liceum Ogólnokształcącego nr IV we Wrocławiu - druk nr 2056/23
Zreferował: Dyrektor LO nr IV, Przedstawiciel DEU,

Pismem z dnia 3 października 2023 r. (...)*) (dalej: „Skarżąca”) wniosła skargę na działalność Dyrektora Liceum Ogólnokształcącego nr IV we Wrocławiu (dalej: Dyrektor).

Stanowisko w sprawie przedstawiła Dyrektor Liceum Ogólnokształcącego nr IV we Wrocławiu pismem dnia 6 listopada 2023 r.

Mając na uwadze wyjaśnienia Dyrektora oraz analizę eksperta Komisja w wyniku **głosowania jednogłośnie** (za –6 radnych, przeciw – 0 radny, wstrzymało się – 0 radnych) **postanowiła wnioskować o nieuwzględnieniu przedmiotowej skargi.**

Ad III. Komisja rozpatrzyła wniosek o uznanie drzewa za pomnik przyrody - druk nr 2057/23

Zreferował: Kierownik w Wydziale Środowiska ,

W dniu 17 października 2023r. (...) * (dalej: „Wnioskodawczyni”), złożyła do Rady Miejskiej Wrocławia wniosek, o podjęciu uchwały o uznaniu wierzby żałobnej (*Salix x sepulcralis 'Chrysocoma'*), rosnącej na nieruchomości gruntowej oznaczonej geodezyjnie jako działka (...) za pomnik przyrody.

Wnioskodawczyni podnosi w swoim wniosku, że wierzba żałobna:

- spełnia kryterium posiadania obwodu kwalifikującego do objęcia ochroną ponieważ jej obwód wynosi 308 cm, (zgodnie z ww. Rozporządzeniem, minimalny obwód kwalifikujący do uznania za pomnik przyrody drzewo z rodzaju wierzba, wynosi 300 cm);
 - wyróżnia się spośród innych drzew tego samego rodzaju lub gatunku w skali dzielnicy, ze względu na obwód pnia oraz formę;
 - posiada niezwykle wartościowy kontekst przyrodniczy, kulturowy, historyczny oraz krajobrazowy.

Zgodnie z art. 241 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U.2023.775), Przedmiotem wniosku mogą być w szczególności sprawy ulepszenia organizacji, wzmocnienia praworządności, usprawnienia pracy i zapobiegania nadużyciom, ochrony własności, lepszego zaspokajania potrzeb ludności. Wnioski składa się do organów właściwych ze względu na przedmiot wniosku. (art. 242 § 1 kpa). Rada Miejska Wrocławia jest organem kompetentnym do uznania drzewa za pomnik przyrody.

Wniosek odpowiada wymogom formalnym, określonym w ustawie z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (dział VIII Skargi i wnioski), a Rada Miejska Wrocławia jest organem kompetentnym do podjęcia uchwały o uznaniu drzewa za pomnik przyrody, na podstawie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2023 r. poz. 1336 z późn. zm.). W myśl art. 44 ust. 1 cyt. ustawy, Ustanowienie pomnika przyrody, stanowiska dokumentacyjnego, użytku ekologicznego lub zespołu przyrodniczo-krajobrazowego następuje w drodze uchwały rady gminy.

Stanowisko w imieniu Prezydenta pismem z dnia 27 października 2023 r wyraziła Dyrektor Wydziału Środowiska Urzędu Miejskiego (dalej: „Dyrektor”), która wyjaśniła, co następuje;

Podstawą prawną tworzenia pomników przyrody w Polsce jest ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2023 r. poz. 1336 z późn. zm.).

W myśl art. 40 ust. 1 cyt. ustawy - *pomnikami przyrody są pojedyncze twory przyrody żywej i nieożywionej lub ich skupiska o szczególnej wartości przyrodniczej, naukowej, kulturowej, historycznej lub krajobrazowej oraz odznaczające się indywidualnymi cechami, wyróżniającymi je wśród innych tworów, okazałych rozmiarów drzewa, krzewy gatunków rodzimych lub obcych, źródła, wodospady, wywierzyska, skałki, jary, głązy narzutowe oraz jaskinie.* Przepis ten został uszczegółowiony Rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 4 grudnia 2017 r. w sprawie kryteriów uznawania tworów przyrody żywej i nieożywionej za pomniki przyrody. Zgodnie z wymienionym rozporządzeniem, kryteriami uznawania drzew za pomniki przyrody są:

1) obwód pnia nie mniejszy niż minimalny obwód pnia drzewa mierzony na wysokości 130 cm dla poszczególnych rodzajów i gatunków drzew, określony w załączniku do rozporządzenia, lub

2) wyróżnianie się wśród innych drzew tego samego rodzaju lub gatunku w skali kraju, województwa lub gminy, ze względu na obwód pnia, wysokość, szerokość korony, wiek, występowanie w skupiskach, w tym w alejach lub szpalerach, pokrój lub inne cechy morfologiczne, a także inne wyjątkowe walory przyrodnicze, naukowe, kulturowe, historyczne lub krajobrazowe.

Dyrektor, weryfikując złożony wniosek pod względem merytorycznym potwierdza, że omawiany okaz wierzby żałobnej posiada wysokie walory przyrodnicze i krajobrazowe. Charakterystyczną cechą gatunku jest niezwykle rozłożysta korona. Z tego względu, dorodne okazy wierzb żałobnych należą do najbardziej malowniczych i efektownych drzew ozdobnych w Polsce. Jednocześnie należy wskazać, że Wnioskodawczyni podaje wiek drzewa, który wynosi około 50 lat a także informacje o wypróchnieniu pnia wierzby, świadczące o zachodzących procesach rozkładu.

Wierzby żałobne należą do gatunków krótkowiecznych i bardzo szybko rosnących. Drewno wierzby jest łamliwe, bardzo słabej jakości, mało odporne na uszkodzenia mechaniczne. Gatunek ten słabo radzi sobie również z zagrożeniami biologicznymi, takimi jak pasożytnicze grzyby, czy szkodniki owadzie. Osłabiona struktura drewna w połączeniu z mocno rozbudowaną koroną, prowadzi do wyłamywania się jej fragmentów, stwarzając z czasem zagrożenie.

Dyrektor podkreśliła, że żadne możliwe do wykonania zabiegi, niezależnie od tego czy wierzba zostałaby objęta ochroną prawną, nie są w stanie zatrzymać zachodzących w drzewie procesów rozkładu, wynikających z obecności pasożytniczych grzybów.

Ponadto zarówno ze względu na obwód jak i rozpiętość korony, okaz nie wyróżnia się na tle innych drzew tego gatunku rosnących we Wrocławiu. Przy ul. Teatralnej rośnie wierzba żałobna o obwodzie powyżej 370 cm; okazy o zbliżonych obwodach znajdują się również

w Ogrodzie Botanicznym. Wszystkie z wymienionych wierzby charakteryzują się obniżoną kondycją zdrowotną, ich konary ulegają wyłamaniom a niektóre wymagają wzmocnień mechanicznych dla poprawy bezpieczeństwa w obrębie drzew. Dodatkowo przeciętny jak dla drzew wiek okazu, który został posadzony około 50 lat temu, nie stanowi przesłanki do objęcia go formą ochrony prawnej.

Mając na uwadze powyższe Komisja negatywnie zaopiniowała zasadność wniosku i w wyniku **głosowania jednogłośnie** (za –6 radnych, przeciw – 0 radny, wstrzymało się – 0 radnych) **postanowiła wnioskować o nieuwzględnieniu przedmiotowego wniosku.**

Ad. IV. Komisja rozpatrzyła petycji w sprawie zaprzestania stosowania Lex Deweloper we Wrocławiu - druk nr 2058/23

Zreferował: Dyrektor Wydziału Planowania Przestrzennego oraz Zastępca Dyrektora Wydziału Partycypacji Społecznej

Petycją z dnia 5 września 2023 roku Stowarzyszenie „Stop Lex Deweloper we Wrocławiu” (dalej: Wnioskodawca), wystąpiło do Rady Miejskiej Wrocławia z petycją w której domaga się zaprzestania stosowania Lex Deweloper we Wrocławiu.

Stowarzyszenie wnioskuje aby Rada Miejska Wrocławia podjęła uchwałę (stanowisko), które raz na zawsze rozwiąże problem „Lex Deweloper” we Wrocławiu, w której Rada Miejska Wrocławia potwierdziłaby, że zawsze sprzeciwiać się będzie wnioskowi o realizację inwestycji mieszkaniowych w trybie ustawy Lex Deweloper.

Zdaniem Wnioskodawcy „Lex Deweloper” daje przyzwolenie na realizację inwestycji mieszkaniowych poza ustalonym systemem, zgodę na zabudowę na terenach przeznaczonych na parki, zieleń, obiekty edukacyjne. Ponadto dalsze stosowanie „Lex Deweloper” we Wrocławiu doprowadzi zdaniem Wnioskodawcy wyłącznie do

chaosu przestrzennego i zniszczenia we Wrocławiu terenów przeznaczonych pod inne cele niż zabudowa mieszkaniowa.

Zasady oraz procedury przygotowania i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących, a także standardy ich lokalizacji i realizacji określa ustawa z dnia 5 lipca 2018 r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących (Dz.U.2021.1538; dalej: Ustawa). Zgodnie z jej art. 7 ust. 1, *w przypadku zamiaru realizacji inwestycji mieszkaniowej inwestor występuje, za pośrednictwem wójta (burmistrza, prezydenta miasta), z wnioskiem o ustalenie lokalizacji inwestycji do właściwej miejscowo rady gminy. Rada gminy podejmuje uchwałę o ustaleniu lokalizacji, o której mowa w ust. 1, lub odmowie ustalenia lokalizacji inwestycji w terminie 60 dni od dnia złożenia przez inwestora wniosku, o którym mowa w ust. 1. (ust. 4).*

Złożenie odpowiedniego wniosku uruchamia z mocy prawa określoną w niej procedurę, którą ostatecznym rezultatem jest podjęcie stosownej uchwały przez radę gminy (o ustaleniu lokalizacji, o której mowa w ust. 1, lub odmowie ustalenia lokalizacji inwestycji). (art. 7 ust. 4 ustawy). Podkreślenia wymaga to, że wprowadzie rada gminy nie jest zobowiązana do uwzględnienia wniosku o ustaleniu lokalizacji, to jednak decyzja w tym zakresie nie może być dowolna. W wyroku z dnia 2 marca 2023 r., Naczelny Sąd Administracyjny wyjaśnił, iż Uchwała w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji mieszkaniowej nie jest podejmowana w warunkach uznania administracyjnego w wyżej wskazanym znaczeniu, chociaż niewątpliwie jej podjęciu towarzyszy, określona zasadami konstytucyjnymi swoboda (lecz nie dowolna) ocena ustawowych uwarunkowań, w tym tych określonych w art. 7 ust. 4 specustawy, zawierająca uzasadnienie, dające możliwość dokonania weryfikacji prawidłowości tejże oceny. (Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 marca 2023 r., II OSK 1726/22). Należy zatem mieć na względzie, że nie każdy luz decyzyjny przewidziany dla różnych form działania administracji publicz-

nej jest tożsamy z uznaniem administracyjnym oraz że zarówno uznanie administracyjne, jak i pozostałe postaci luzów decyzyjnych nie zezwalają organom administracji publicznej na dowolne i pozbawione stosownego uzasadnienia rozstrzygnięcia. (tamże).

Wskazana w cyt. wyroku argumentacja oraz fakt, iż uchwała rady gminy podlega nadzorowi oraz ocenie legalności przez sądy administracyjne decydują, iż nie jest możliwe podjęcie proponowanego przez Wnioskodawcę stanowiska Rady Miejskiej Wrocławia zakładającego odmowę ustalenia lokalizacji inwestycji wszystkich wniosków składanych na podstawie art. 7 Ustawy.

Niezależnie od powyższego, wskazać należy, iż podstawę prawną podejmowania przez Radę Miejską Wrocławia stanowisk stanowi § 36 Statutu Wrocławia. Zgodnie z jego ust. 4, W sprawach ogólnospołecznych Rada podejmuje rezolucje lub apele oraz zajmuje stanowiska. Tak sformułowany przepis może prowadzić do wniosku o możliwości podejmowania stanowiska jedynie w kwestii ogólnospołecznej a przy tym takiej, która leży poza zakresem kompetencji Rady Miejskiej Wrocławia.

Zdaniem Komisji żadna z w/w przesłanek nie została spełniona, przez co nie jest możliwe podjęcie stanowiska proponowanego przez Wnioskodawcę.

Mając na uwadze powyższe Komisja w wyniku **głosowania jednogłośnie** (za – 6 radnych, przeciw – 0 radny, wstrzymało się – 0 radnych) **postanowiła wnioskować o nieuwzględnieniu przedmiotowej petycji.**

Ad V. Przyjęcie protokołu nr 60 z poprzedniego posiedzenia

Ad VI. Wolnych wniosków nie zgłoszono.

Na tym posiedzenie zakończono.

Czesław Cyrul

Przewodniczący Komisji

Protokół sporządziła:

Barbara Grosel

* Wyłącza się jawność w związku z dyspozycją art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 roku o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2022 roku poz. 902) oraz na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 maja 2018 roku o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2019 r , poz. 1781) i Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 roku w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej z dnia 14 maja 2016 roku L 119/1).

Wyłączenia dokonał Zastępca Dyrektora Biura Rady Miejskiej Marcin Frąckiewicz.